

quá vất vả như má Sáu, dự, tính. Năm được khẩu súng xong, má bước lùi.

Thì... âm âm... âm âm...

Điều má sợ nhất đã đến.

Thằng tướng cướp ác ôn tỉnh dậy. Cử chỉ đầu tiên của hắn là sờ khẩu súng. Và hắn biết khẩu súng bị mất.

V

NHỮNG tiếng âm âm ban đêm không phải là chuyện lạ trong vùng. Suốt tháng, suốt năm gần như cả tuổi thơ của thằng Hiếm và tuổi xế chiều của má Sáu, những tiếng đại bác âm âm đã biến thành một phần cuộc sống. Má Sáu đã quá quen nên những khi đại bác nổ gần nhà má không cảm thấy điếc tai.

Đối với Tư xam-minh lại khác. Đối với hắn đó là trận động đất dữ dội. Hắn choàng tỉnh. Toàn thân hắn cứng lại như con tôm đông lạnh khi hắn khám phá ra sự thật phũ phàng. Khẩu súng tối cần của hắn

đã biệt tích. Hắn không hoảng hốt như nhiều người khác. Nhiều năm lăn lộn trong nghề súng đạn đã tạo cho hắn một sự bình thản ghê rợn trước cơn nguy biến. Mỗi khi ngủ hắn đều giấu khi giới dưới gối, vừa vặn trong tầm tay. Hắn đã kiểm soát lại hồi này : khẩu súng bộ thân quý báu vẫn ở chỗ cũ.

Giờ đây khẩu súng không còn nữa. Nghĩa là nó bị đánh cắp. Ai đánh cắp ?

Hỏi là đã trả lời. Tư xam-minh cuộn tròn, lăn khỏi nệm rom. Hắn chờ đợi khẩu lệnh «giơ tay lên». Khẩu lệnh này chưa được phát ra, song hắn tin chắc kẻ thù đang lờn vờn đầu đây, kẻ thù đang chuẩn bị nhả đạn, một cách tàn bạo và chính xác...

Hắn không thấy gì hết vì trời tối thui. Hắn không nghe được gì hết vì má Sáu án binh bất động, hoàn toàn bất động. Tư xam-minh bỏ «hỏa lực» ra cửa, lên nhà trên.

Má Sáu lùi lùi bước theo. Nếu má không mắc bệnh tê thấp, gân cốt không bị hư hỏng, má có thể chạy veo veo trong nhà. Dường như má có con mắt vô hình.

Thế mà má Sáu lại vấp té và gây tiếng động. Chẳng hiểu sao má vấp té. Có lẽ má bị xúc động, khả năng của con mắt vô hình bị hạn hẹp tối đa. Có lẽ đây là sự oái oăm đầy đau buồn của định.

mạng. Định mạng đã sắp xếp, dầu má khôn ngoan, dầu má thận trọng, dầu má sáng suốt, trí lực bé nhỏ của má không thể trấn áp được sự an bài của định mạng.

Tư xâm-minh nhận ngay ra kẻ thù của hắn là người thiếu phụ già mù lòa. Hắn không thèm lần trốn. Hắn đứng nghênh ngang trên ngưỡng cửa, tay chống nạnh, miệng cười gằn :

— Té ra mụ già khôn nạn !

Má Sáu nghe rõ câu nói hỗn xược của Tư xâm-minh. Má giận sôi sùng sục. Tuy vậy má không ra mặt. Má ép mình vào cây cột, hòng súng chĩa thẳng.

Tư xâm-minh tiến một bước :

— Mụ già ơi, mụ xoay khẩu súng giấu dưới gối hả ? Còn cái túi đựng 5 triệu bạc sao mụ quên lấy nốt ? Súng có đủ đạn, mụ lấy cò đi.

Má Sáu vẫn đứng nguyên vị, giọng má sắc như lưỡi dao cạo :

— Mày đừng tưởng mụ già này không biết bắn. Hễ mày tiến nữa là tao nổ.

— Ha ha... mụ già hăm dọa...

Vừa nói hắn vừa bước lên. Bản tâm của hắn là lại thật gần để đoạt súng. Hắn không dè má Sáu đoán được thâm ý này. Hắn tiến thì má lùi. Má

lìa miệng súng :

— Chết đừng oán mụ già, nghe không ?

Xuyên qua ánh đèn mờ mờ Tư xâm-minh thấy cách cầm súng, cách hờm cò của má Sáu. Má không cù-lăn như hắn nghĩ. Hắn có thể trúng đạn nếu má lấy cò. Hắn bèn xoay chuyển chiến thuật.

— Thì thôi, thằng Tư này chịu thua... Mụ già muốn chia chác hả ? Đồng ý. Mụ và con của mụ một nửa...

— Không ai thèm chia chác với mày.

— Chê ít hả ? Rõ rau nào sáu ấy. Hai mẹ con 3 triệu, còn Tư mổ 2 triệu.

Má Sáu nín lặng. Tư xâm-minh lái nhái :

— 3 triệu vẫn tiếp tục chê ít, hừ, tham gì tham lắm thế ? Thôi, đề nghị chốt. Tư mổ chỉ lấy một triệu.

Hắn chỉ còn cách má Sáu 2 mét. Má tỏ ra thận trọng song hắn di chuyển thật lẹ và êm, đến khi má biết hắn gần cận thì đã muộn. Ngọn cườc ác hiểm của tên tướng cướp trẻ tuổi sung sức được phóng ra. Bị trúng khớp xương đầu gối má Sáu ngã khụy, tiếp sau tiếng rắc khô khan... Má Sáu đau điếng, miệng thổ huyết máu tươi. Tư xâm-minh ào tới, dẫm chân lên bàn tay cầm súng của má. Má vẫn không chịu rời bỏ khẩu súng. Lại tiếng rắc

khó khan. Hết xương đầu gối đến xương cườm tay gãy làm đôi. Má Sáu nghiêng răng bóp cò.

Đoàng...

Viên đạn không trúng mục phiêu. Tuy vậy Tư xâm-minh cũng chột dạ. Hắn cầm đầu cầm cổ chạy ra vườn.

Ba Hiếm phóng tới, ngang Tư xâm-minh. Cả hai ngã chận lên nhau, dưới giàn mướp nặng trĩu quả. Con xuyên hung hãn đã tan biến như có phép màu. Đang rên khừ khừ, thân thể dần chặt xuống nền đất ướt át hần nghe những mẩu đối thoại khiêu khích và xác lác của Tư xâm-minh. Tinh thương mẹ là phép màu làm hần bình phục trong chớp mắt.

Trong chớp mắt ba Hiếm lấy lại sức khỏe, lao đầu qua khung cửa trống. Bình thường hần sợ Tư xâm-minh hơn cả chủ lính ba gai sợ ông đội nghiêm khắc. Tư có vóc dáng đồ sộ hơn, võ nghệ cũng cừ khôi hơn, chưa kể tới những kinh nghiệm đấm đá và giết chóc. Riêng những kinh nghiệm này đủ giúp Tư xâm-minh nắm chắc phần thắng ngay trước khi cuộc đấu khai mào...

Phép màu đã mang lại cho ba Hiếm sự can đảm khác thường. Thắng Tư cưỡi trên bụng hần, vung nắm tay to lớn, toan nện xuống miệng hần. Tư xâm-

minh có thói quen đấm võ quái hàm đối phương. Thói sơn của Tư xâm-minh được coi là vợ cùng ác liệt, anh em trong « băng » không ai dám trêu chọc hần. Khi hần nổi sùng thì nát miệng, méo mặt là cái chắc.

Kỳ lạ thay, nắm tay ác ôn của Tư xâm-minh bỗng mất hẳn khả năng cố hữu. Ba Hiếm chặn lại, Tư xâm-minh hụt đòn, chưa kịp chuyển thế thì bị bắt ngã. Ba Hiếm đấm đá cực kỳ ác liệt làm Tư xâm-minh tối tăm mặt mũi.

Má Sáu gượng đau lết ra vườn. Má lợm được khẩu súng hồi nãy, vờ vẩy trên tay, sẵn sàng tham chiến. Má lớn tiếng với ba Hiếm:

— Con tránh ra để má bắn nó.

Ba Hiếm chộp vai Tư xâm-minh quật xuống, giọng đặc thẳng:

— Má khỏi lo. Con sắp hạ được nó. Con đang động đầu nó xuống gạch đây nè..

Thật vậy, cái đầu rối bù của Tư tướng cướp bị ép trong cánh tay nổi gân cuồn cuộn của Ba Hiếm, hần vung ra thì bị ba Hiếm động cùi trở, hần rớt xuống góc sân lót gạch nung kêu cộp một tiếng. Rồi cứ thế đầu hần bị nhắc lên nhồi xuống liên hồi. Tư xâm-minh bật kêu « đau quá, đau quá, mày ơi... » Ba Hiếm dõng mạnh thêm, nện nhện lặn lòng

lắc trước khi nằm thẳng ro.

Ba Hiếm ung dung đứng dậy. Tiếng huýt sáo nghênh ngang quen thuộc lại phát ra :

Đêm qua thu sang cùng heo may

Đêm nay sương lam mờ trong mây...

Má Sáu cười hân hoan :

— Nó sụm rồi hả ?

Ba Hiếm cười theo mẹ :

— Vâng, nó sụm rồi.

— Giết chết nó đi.

— Không nên, má...

— Nó còn sống, nó sẽ khai tội cho con.

— Ủ, má nói đúng. Đề con... Nhưng kia, nó đang bỏ chạy... Má chờ con một lát, con rượt theo đấm nó một nhát, con có sẵn dao đây.

Tiếng chân người rầm rập. Lòng má Sáu vui rộn. Lát nữa, cơn ác mộng của má chấm dứt, thằng Hiếm sẽ quay lại con đường chính.

Liền khi ấy có tiếng xe hơi ngoài lũy tre. Không phải một mà là nhiều chiếc xe. Chắc là xe cảnh sát. Vì máy nổ lớn, tài xế phóng thật nhanh, và thẳng queo thật gấp. Mỹ Dung đã báo tin với ông đốc-tua cầu tôm và lực lượng an ninh can thiệp kịp thời.

Chim trong tiếng xe hơi là tiếng kêu rú tuyệt

vọng của người bị đâm ngập da thịt. Má Sáu nghe rõ mồn một. Chỉ một tiếng kêu ngân ngui, ghè rộn rồi căm bặt.

Má Sáu vội kêu :

— Hiếm, Hiếm ?

Thằng Hiếm đáp lại bằng tiếng huýt sáo hai câu mở đầu của bài ca trữ tình « Con thuyền Không bến », Má Sáu giật bản người. Trước đó má muốn thẳng Hiếm đầu hàng, ra tòa lãnh án, đi tù. Nhưng má chột nhớ lại tội trạng của nó. Quan tòa bỏ tù nó 5. 3 năm thì chẳng sao, má sẽ thăm nuôi nó thường xuyên. Biết đâu nó đã làm những việc quá tàn tệ, quan tòa muốn khoan hồng mà không khoan hồng nổi. Và biết đâu người ta không gán cho thằng Hiếm những tội trạng tày trời nó không phạm. Trời ơi, nó phải trốn... Trốn một thời gian rồi liệu...

Dường như thằng Hiếm đoán được ý định của má. Chẳng nói chẳng rằng nó chạy vào căn phòng cô ở rơm, khoác cái túi đựng 5 triệu bạc lên vai. Đoàn xe cảnh sát đậu xích trước sân. Má Sáu nghe tiếng kêu của Mỹ Dung.

Thằng Hiếm huýt sáo tít tít. Má Sáu suyt im rồi nói :

— Con chạy đi.. Sau nhà, cạnh chuồng heo có

con đường mương sâu lút đầu người, dài hơn cây số. Con chạy bên dưới, không ai thấy được. Cuối đường mương là vườn bác Cai, bác Cai có họ xa với má. Bác trai mới chết, bác gái ở nhà một mình, không có ai cả, thằng con của bác đi lính, để cái xe gắn máy lại, con mượn mà đi... thôi con đi đi... cảnh sát sắp ập vào nhà...

Ba Hiếm mất hút sau rừng chuối đen kịt. Mỹ Dung dẫn một toán cảnh sát viên mặc đồng phục chạy tới chỗ má Sáu đứng. Người chỉ huy hỏi má:

— Bọn cướp đâu rồi ?

Má Sáu chỉ hướng đường cái, ngược với hướng đường mương :

— Nó rút về phía đó.

Mọi người rần rần chạy đi. Còn lại Mỹ Dung và má Sáu. Mỹ Dung ghé tai má, giọng run run :

— Thằng Tư ?

Má Sáu đáp nhỏ :

— Bị ba Hiếm giết nằm ngoài vườn. Thằng Hiếm thoát rồi. Cháu ra đường mương thì gặp nó.

Mỹ Dung thờ phào :

— May quá. Máy ông cảnh sát cho cháu biết anh Hiếm rất nguy hiểm, hề gặp là bắn chết, khỏi cần bắt sống.

Mỹ Dung băng qua giàn mướp. Nàng vấp phải

xác chết nóng hổi. Nàng cúi xuống nhìn mặt. Nàng bật ra tiếng « ối chao ». Như người điên nàng chạy ra chuồng heo, tuốt xuống đường mương. Chân nàng đang lừng lơ trên không thì một bóng đen đàn ông xô tới, ôm cứng lấy nàng. Nàng chỉ kêu được tiếng « cứu, cứu » rồi nín.

Tiếng kêu trời trăn của nàng không được má Sáu nghe thấy. Vì má còn bận rữ cái chiếu lác phủ lên thi thể thằng Tư. Tốp cảnh sát đã quay lại, đèn bấm chói lòa. Người chỉ huy nói :

— A, thằng này còn trẻ... không phải thằng đầu đảng... đúng nó rồi... coi tên nó là gì...

Má Sáu bàng hoàng đặt bàn tay lên mặt nạn nhân. Má tập trung thần trí để nhận diện xác chết duỗi dài trên đất.

Tiếng người báo cáo :

— Thằng này là Nguyễn Văn Hiếm...

Má Sáu bàng hoàng, ngàng đôi mắt mù nhìn đám đông :

— Các ông làm, nó không phải là Nguyễn Văn Hiếm, nó là thằng Tư xâm mình...

Viên chỉ huy cười đáp :

— Cụ biết làm sao bằng chúng tôi được. Giấy tờ của nạn nhân còn đây, nó là thằng chuyên huỷ sáo miệng bài « Con thuyền Không bến ». Nó cướp

của giết người như trò đùa. Nó chết thế này là may cho nó. Ra tòa chắc chắn nó bị tử hình.

Má Sáu lặng người. Sự đau khổ đến với má quá đột ngột, quá tàn bạo. khiến má không khóc được nữa. Đoàn cảnh sát viên chia nhau đuổi bắt Tư xâm-mình. Phải, kẻ nằm ngoài vườn là ba Hiếm. Thằng Tư áp dụng kinh nghiệm đâm chém đã lừa ba Hiếm, xía một dao chi tử. Sợ má Sáu nổ súng, thằng Tư giả làm ba Hiếm, huýt sáo miệng như thường lệ, và má Sáu đã lầm...

Dưới con mương lũng bồng nước bùn, Mỹ Dung vừa trút hơi thở cuối cùng. Bên xác chết Nguyễn văn Hiếm má Sáu ngồi im như tượng đá. Má im như vậy rất lâu.

Gần nửa giờ sau, xe cảnh sát chạy vòng vào sân để bốc xác ba Hiếm thì má Sáu còn ngồi im như tượng đá ở đó. Hai tay má ôm chặt vết thương trên cổ nạn nhân. Nhân viên công lực vất vả lắm mới gỡ được tay má. Vì má đã chết. Chết vì tim ngừng đập.

